

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną i druga strona postępowania kasacyjnego: Poste Italiane SpA

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Riscossione Sicilia SpA agente riscossione per la provincia di Palermo e delle altre provincie siciliane

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu EWG, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (zwanej dalej „UOIG”) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane — również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. — zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu prawnego) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczanego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym swobodne korzystanie z metod płatności i poboru podatków (również podatków lokalnych) za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby — w odpowiedzi na pierwsze pytanie — ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i z art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu EWG, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem — stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych — od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „prowizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. określiła wysokość wspomnianej prowizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 akapit pierwszy TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu EWG, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM.; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „prowizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 5 czerwca 2019 r. — Agenzia delle entrate — Riscossione/Poste Italiane SpA

(Sprawa C-435/19)

(2019/C 328/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca skargę kasacyjną i druga strona postępowania kasacyjnego: Agenzia delle entrate — Riscossione

Druga strona postępowania i wnosząca skargę kasacyjną wzajemną: Poste Italiane SpA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest sprzeczny z art. 14 TFUE (poprzednio art. 7D Traktatu EWG, następnie art. 16 TWE) i art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) oraz z zaklasyfikowaniem do systemu usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym (zwanej dalej „UOIG”) przepis zawarty w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, zgodnie z którym zostało ustanowione i utrzymane — również po sprywatyzowaniu usług „banku pocztowego” świadczonych przez Poste Italiane s.p.a. — zastrzeżenie działalności (w ramach monopolu prawnego) na rzecz Poste Italiane s.p.a., której przedmiotem jest świadczenie usługi prowadzenia pocztowego rachunku bieżącego przeznaczanego na przyjmowanie wpłat z tytułu podatku lokalnego ICI, biorąc pod uwagę zmiany krajowych przepisów dotyczących poboru podatków, które co najmniej od 1997 r. umożliwiają podatnikom, a także lokalnym organom podatkowym swobodne korzystanie z metod płatności i poboru podatków (również podatków lokalnych) za pośrednictwem systemu bankowego?
- 2) Gdyby — w odpowiedzi na pierwsze pytanie — ustanowienie monopolu prawnego zostało uznane za posiadające cechy UOIG, czy jest sprzeczny z art. 106 ust. 2 TFUE (poprzednio art. 90 Traktatu EWG, następnie art. 86 ust. 2 TWE) i z art. 107 ust. 1 TFUE (poprzednio art. 92 Traktatu EWG, następnie art. 87 TWE), zgodnie z wykładnią tych przepisów dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do wymagań umożliwiających odróżnienie środka zgodnego z prawem — stanowiącego rekompensatę z tytułu zobowiązań do świadczenia usług publicznych — od niezgodnej z prawem pomocy państwa (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00, Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg/Nahverkehrs-gesellschaft Altmark GmbH), przepis taki, jaki wynika z brzmienia art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992 w związku z art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996 i art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001, który przyznaje Poste Italiane s.p.a. uprawnienie do jednostronnego określania wysokości „prowizji” należnej od podmiotu upoważnionego do poboru podatku ICI, mającej zastosowanie do każdej dokonanej operacji związanej z prowadzeniem pocztowego rachunku bieżącego należącego do podmiotu uprawnionego do poboru podatku, biorąc pod uwagę, że uchwałą zarządu nr 57/1996 Poste Italiane s.p.a. określiła wysokość wspomnianej prowizji na 100 lirów (LIT) w okresie od 1 kwietnia 1997 r. do 31 maja 2001 r. oraz 0,23 EUR po dniu 1 czerwca 2001 r.?
- 3) Czy są sprzeczne z art. 102 akapit pierwszy TFUE (poprzednio art. 86 Traktatu EWG, następnie art. 82 ust. 1 TWE), zgodnie z wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości (zob. wyroki Trybunału: z dnia 13 grudnia 1991 r. w sprawie C-18/88, GB Inno BM.; z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawie C-203/96, Chemische Afvalstoffen Dusseldorp BV; z dnia 17 maja 2001 r. w sprawie C-340/99, TNT TRACO s.p.a.), przepisy przewidziane w art. 2 ust. 18–20 ustawy nr 662/1996, art. 3 ust. 1 decreto del Presidente della Repubblica (dekretu prezydenta republiki) nr 144/2001 i art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, w świetle których podmiot upoważniony do poboru podatku jest zobowiązany do zapłaty „prowizji”, której wysokość jest jednostronnie ustalana lub zmieniana przez Poste Italiane s.p.a., i nie może odstąpić od umowy pocztowego rachunku bieżącego bez naruszenia obowiązku określonego w art. 10 ust. 3 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 504/1992, a tym samym bez niewypełnienia obowiązku pobrania podatku ICI przyjętego wobec lokalnego organu podatkowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 11 czerwca 2019 r. — Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./Frontline Digital GmbH

(Sprawa C-438/19)

(2019/C 328/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf